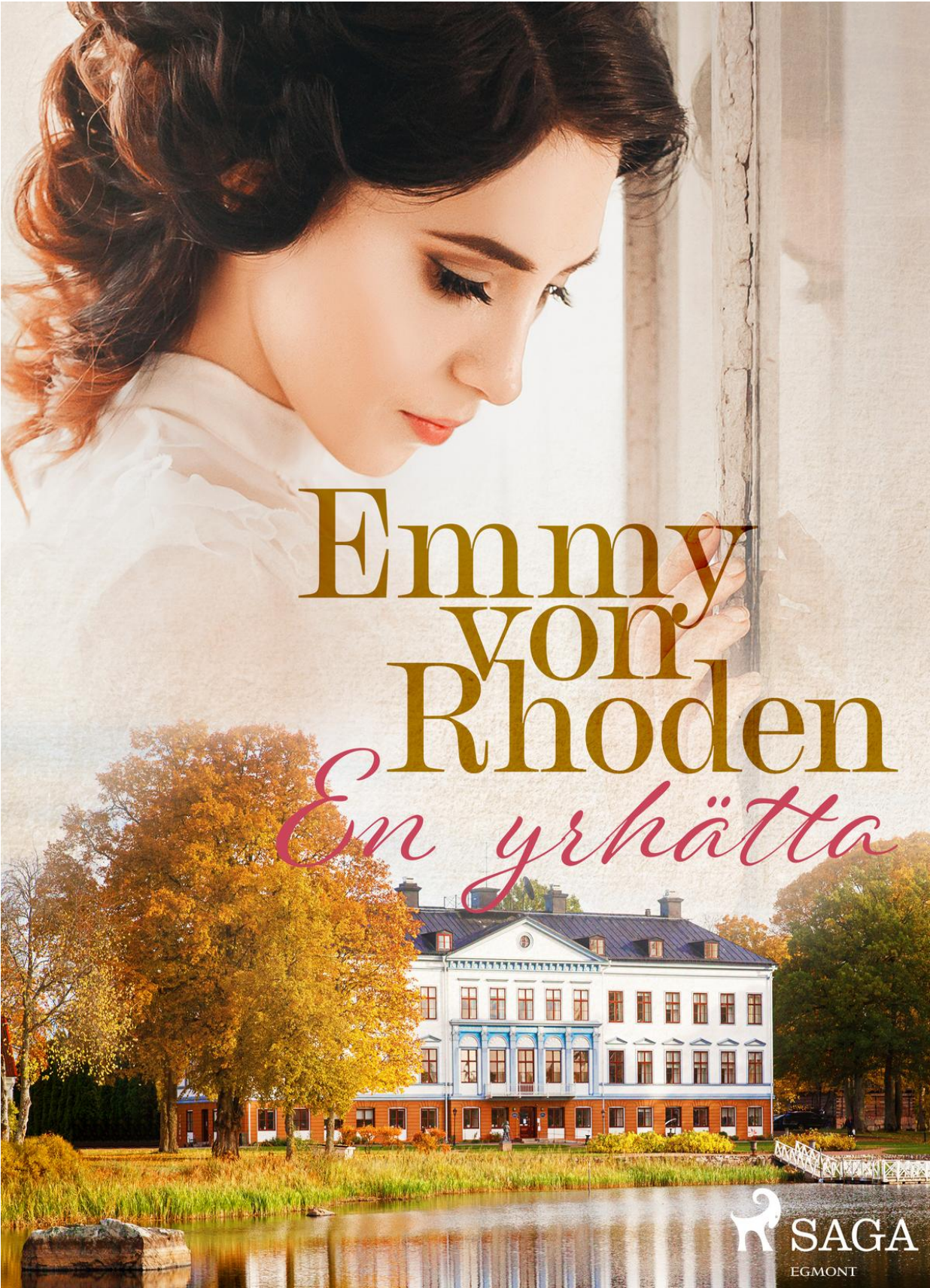

Emmy
von
Rhoden
En yrhätta

Emmy
von
Rhoden
En yrhätta

 SAGA
EGMONT

Emmy von Rhoden

En yrhätta

Saga

En yrhätta

är översatt från tyska av Oscar Nachman efter

Der Trotzkopf

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1927, 2019 Emmy von Rhoden och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726065480

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

EN YRHÄTTA

— Pappa, Diana har fått valpar!

Med dessa ord kom en ung, smärt femtonårs flicka inrusande i rummet, i vilket befunno sig förutom den tilltalade dennes hustru och kyrkoherden i församlingen, även ett par grannar, en herr von Schäffer med fru och vuxen son.

Alla skrattade och vände sig om mot den lilla backfischen, som utan ett spår av förlägenhet skyndade fram till fadern och avlade utförlig rapport över den viktiga tilldragelsen.

— Det är fyra stycken, pappa, berättade hon ivrigt, och de äro bruna liksom Diana. Kom med och titta på dem — det är förtjusande små djur! Framtill på de små tassarna ha de vita fläckar. Jag hämtade genast en korg och lade ner i den min huvudkudde, ty de måste ha det varmt, de små varelserna.

Överamtman Macket lade armen om sin älsklings axlar och strök ömt upp det lockiga håret ur det upphettade ansiktet, och samtidigt betraktade han barnet med välbehag, något som egentligen var förvånansvärt, ty Ilse hade kommit in i en toalett, som ingalunda var lämpad att framkalla välbehag, i all synnerhet inte i detta ögonblick, då främmande blickar mönstrade den. Den urvuxna, mörkblåa kattunklädningen, sydd i blusfasong och sammanhållen med ett läderskärp, kunde nog vara mycket bekväm, men klädsam var den ej, och några fläckar och hål här och var bidrogo ingalunda till att förhöja dess elegans. De höga, klumpiga kängorna, som tittade fram under den

korta kjolen, voro mycket dammiga och föreföllo snarare gråa än svarta. Men som sagt kände herr Macket sig icke generad över denna toalett; han blickade in i sin älsklings muntra, bruna ögon och bekymrade sig icke om hennes kläder.

Han stod just i begrepp att resa sig upp för att efterkomma hennes önskan, då hans hustru, en nobel uppenbarelse med milda och dock bestämda drag, förekom honom. Hon hade rest sig upp och gått fram till Ilse.

— Kära Ilse, sade hon vänligt och fattade samtidigt hennes hand, jag skulle vilja säga dig en sak, barn. Vill du följa med mig ett ögonblick in i mitt rum?

— Vad vill du mig, mamma? frågade Ilse med en trotsig blick, då hon följt med modern in i det angränsande rummet.

— Ingenting annat än det, mitt barn, att du genast måste gå upp på ditt rum och klä om dig. Du visste kanske inte, att vi hade främmande?

— Jo, det visste jag, men det bryr jag mig inte om, svarade Ilse.

— Men det gör jag, Ilse! Jag kan inte åse med likgiltig min att du visar dig i en sådan klädning. Du är nu femton år och ej något barn längre — betänk att du blev konfirmerad i påsk och måste iakttaga vad som är passande för en ung dam. Vad skall unga Schäffer tänka om dig? — Han kommer att skratta ut och göra narr av dig.

— Den där dumma människan! utbrast Ilse. Det är mig alldeles likgiltigt, om han skrattar ut eller gör narr av mig. Jag skrattar också åt honom! Han med sin näsklämmare låtsas vara en riktig herre, och dock går han ännu i skolan.

— Han tillhör gymnasiets högsta klass och är nitton år. Var nu förståndig och klä om dig!

— Nej, jag klär inte om mig — jag vill inte snygga upp mig!

— Som du vill, men då måste jag be dig — ja, jag önskar det bestämt, att du stannar på ditt rum och äter din kvällsvard där, svarade fru Macket med största lugn.

Ilse bet sig i läppen och stampade i golvet, men hon sade ej ett ord. Hon vände sig hastigt om, lämnade rummet och slängde tämligen omilt igen dörren efter sig. Då hon kom upp på sitt rum, sjönk hon ner på en stol, stödde armbågarna mot fönsterbrädet och fällde tårar av bittraste missmod.

— O, vad det numera är förskräckligt! utbrast hon snyftande. Varför gifte pappa om sig — vi hade det ju så mycket, mycket trevligare, när vi voro ensamma! Nu måste jag dagligen åhöra långa predikningar om vad som passar sig — och jag vill ju inte vara en dam — jag vill det ej, om hon också säger det tio gånger om!

Då hon varit ensam med fadern, hade hon fört ett friare, mera obundet liv. Ingen hade haft något att föreskriva henne eller hindra hennes dumma upptåg; allt, hon gjorde, ansågs för utmärkt. Inhämtandet av kunskaper betraktades som en tråkig bisak, och guvernanterna rättade sig antingen efter elevens vilja eller också gingo de sin väg. Om någon beklagade sig hos fadern och han verkligen fattat det fasta beslutet att visa sig sträng mot den obändiga flickan, så kom han sig dock aldrig för med att göra det. Så fort han trädde fram till henne med allvarlig uppsyn, slog Ilse armarna om halsen på honom, kallade honom sin »käraste lilla pappa» och kysste honom på kinder och mun. Försökte han göra henne föreställningar, lade hon handen över hans mun.

— Jag vet allt, du vill säga, och jag skall alldeles säkert bättra mig! — med dylika ord och löften tröstade hon pappa — ack, hur gärna lät icke han sig tröstas! Han kunde icke bli allvarligt ond på barnet — flickan var ju hans allt.

Då Ilses mor dog, lade hon den hjälplösa lilla varelsen i hans armar. Sedan levde han i många år endast för barnet. Men så lärde han känna sin andra hustru. Hennes milda och kloka väsen fångslade honom så att han gifte sig med henne.

Fru Anne trädde in i mannens hem med den fasta föresatsen att vara den bästa, kärleksfullaste mor för hans barn, men varje närmande från hennes sida strandade på Ilses trotsiga motstånd. Nu hade hon snart varit det ett år men ännu icke lyckats vinna Ilses kärlek —

Gästerna stannade kvar på Moorsdorf till kvällsvarden. Då alla slagit sig ned vid bordet, frågade herr Macket, varför Ilse inte syntes till.

Fru Anne ringde och befallde den inträdande tjänstflickan att gå och hämta fröken.

Ilse satt alltjämt kvar vid fönstret.

— Fröken skall komma ner, nådig fru mamma har befallt det, sade Kathrine och betonade märkbart orden »skall» och »befallt».

— Jag skall! utbrast Ilse. Men jag vill inte! Hälsa nådig fru mamma det!

— Ja, svarade Kathrine, som kände sig riktigt belåten med detta svar, ty inte heller hon var förtjust i att de fått en fru i huset, som gjort slut på den härliga friheten. Ja, jag skall framföra hälsningen. Nådig fröken har alldeles rätt — då man är tillräckligt gammal, är det evinnerliga befallandet riktigt opassande, i all synnerhet i främmandes närvaro.

Hon gick ned i matsalen och framförde ordagrant Ilses hälsning.

Herr Macket såg med förlägen min på sin fru; han förstod inte alls, vad detta svar skulle betyda. Hon sade helt lugnt:

— Ilse är inte riktigt kry, kära man, hon har klagat över huvudvärk. Kathrine framförde hennes hälsning oskickligt.

— Borde vi inte med ens skicka efter doktorn? frågade herr Macket.

Svaret på denna fråga kom från Ilse själv — d. v. s. hon visade honom, att hon inte hade ont ens i ett finger.

Högljutt jublande och skrattande rullade hon ett tunnband över den stora gräsplanen, och Tyra, jakthunden, sprang efter det och då han nästan gripit det med tassen och dock inte kunde hålla fast det, uppgav han ett tjut av förtret, som Ilse var nära att skratta sig fördärvad åt.

Herr Mackets uppsyn ljusnade vid denna anblick, och han reste sig upp, trädde fram till det öppna fönstret och skulle just ropa på Ilse, då fru Anne hejdade honom.

— Låt bli — jag ber dig, bad hon rodnande, och vänd till gästerna fortsatte hon: Det gör mig ont, men för att säga sanningen, så tvingar Ilses uppförande mig därtill.

Och hon skildrade den lilla episoden under så förmildrande omständigheter som möjligt. Alla skrattade, ja, herr von Schäffer påstod till och med, att flickan hade temperament och att det vore skada, att hon inte var en gosse.

Då de övriga gästerna avlägsnade sig, stannade kyrkoherden kvar. Han var en välvillig, överseende man, som höll mycket av Ilse. Han hade döpt och konfirmerat henne, och hon hade vuxit upp under hans ögon. Efter att ha gått av och an i rummet en stund med fundersam uppsyn stannade kyrkoherde Wollert framför överamtmanen.

— Det kan inte hjälpas, kära vän, sade han, det måste uttalas. Det kan inte fortgå så här längre — vi kunna icke tygla det obändiga barnet — det har vuxit oss över huvudet.

— Vad menar ni? Jag förstår er ej, sade överamtmanen.

—Jag menar — rent ut sagt, sade kyrkoherden, att flickan måste bort härifrån — till en pension.

— Men varför det? Hon har ju inte gjort något ont!

Nej, svarade prästen leende, men måste ett barn prompt ha gjort något ont för att komma till en pension? Det är ju ej någon straffanstalt! Ni vet, hur högt jag älskar Ilse och att jag endast har hennes bästa för ögonen — nå väl, jag har noga begrundat saken och kommit till insikt om, att varken ni, er fru eller jag kunna uppfostra henne. Hon trotsar oss alla tre — och hur skall det då gå? Hon har just nyss givit ett lysande exempel på sin motspänstiga natur.

— Det är en förseelse, som jag skall bestraffa, sade överamtmannen. Men något farligt kan jag icke finna däri. Min Gud, Ilse är ännu nästan ett barn, och ungdomen måste rasa ut. Varför skall man pålägga en livlig människa alltför stränga bojor och helt plötsligt skicka henne till en pension? Förståndet kommer med åren. Icke sant, Anne, du tänker som jag?

— Jag har tänkt som du, svarade hustrun — jag tänkte så för ett år sedan, då jag trädde in i detta hus. Men i dag är jag av en annan åsikt — i dag måste jag instämma med kyrkoherden. Ilse är svår att uppfostra trots all sin hjärtegodhet. Jag vet inte, vad jag skulle ta mig till med henne, hur mycken möda jag än gör mig. Vanligtvis gör hon motsatsen till det, jag säger åt henne. Ber jag henne läsa sina läxor, så låtsas hon antingen, att hon inte förstått mig, eller också tar hon motsträvt fram sina böcker, slängder dem på bordet, slår sig ned vid det och har allehanda dumheter för sig. Om en stund reser hon sig upp och försvinner! Därvidlag hjälper varken vänlighet eller stränghet — hon vill helt enkelt ej. Kyrkoherden kan tala om, hur ojämna Ilses kunskaper äro och att hon emellanåt till och med gör sig skyldig till stavfel! Tyck inte, att jag är hård, Richard, då jag instämmer i vår väns förslag,

fortsatte fru Anne. Ilse står nu på gränsen mellan barn och jungfru — ännu kan hon inhämta det försummade och tygla sin obändiga natur. Sker inte det, kan det en vacker dag hända, att man kallar vår flicka okvinnlig — och vore det icke förskräckligt?

— Jag känner till en pension i W., som skulle lämpa sig alldeles utmärkt för Ilse, förklarade kyrkoherden. Föreståndarinnan och jag äro gamla bekanta — hon är en utmärkt dam. Förutom pensionen har hon en dagskola, som utvidgats år för år. Där skulle Ilse få den bästa undervisning i förening med den ömmaste tillsyn. Bergen runtomkring, den härliga luften —

— Ja, ja, inföll herr Macket, det tror jag mycket väl! Men låt mig fundera på saken — ansätt mig inte. Ett sådant viktigt beslut får inte fattas överilat.

Men det gick fortare än han trott.

Tidigt följande morgon träffade överamtmannen sin lilla dotter, just då hon stod i begrepp att rida ut för att köra in hö. Helt ogenerat hade fröken Ilse låtit kusken lyfta henne upp på en av hästarna, som voro spända för vagnen, medan kusken stod uppe i vagnen och höll i tömmarna.

— God morgon, pappa lilla! utbrast hon högt redan på långt håll. Vi skola åka ut och bärga höet, ty rättarn säger, att vi få regn fram mot middagen. Jag skall hjälpa till.

— Stig genast ned, Ilse! sade herr Macket, i det han trädde fram för att hjälpa henne ned. Du rider inte ut på ängen, utan du läser dina läxor — hör du det?

Det var för första gången i livet, som fadern talat i sa bestämd ton till henne. Hon såg på honom, högeligen förvånad, men gjorde icke min av att lyda. I stället lade hon armarna i kors över bröstet och brast i skratt.

— Ha ha ha ha! Skall jag arbeta? Du förtjusande lilla pappa, hur kan du komma på en sådan löjlig idé? Vet du, hur du ser ut? Jo, alldeles såsom mademoiselle — den sista

av dem alla, förstår du, pappa — då hon var ond. Fröken Ilse, gå genast upp på ert rum, *mais tout de suite!* Samtidigt rynkade hon pannan och spärrade upp ögonen — så här. (Och Ilse försöker härma henne.) O, det var förtjusande lustigt! Adjö, pappa lilla! Jag kommer tillbaks till frukosten.

Hon kastade en slängkyss, skrattade skalkaktigt och sedan bar det av.

Herr Macket ruskade på huvudet. Helt plötsligt började han känna sig helt ängslig i fråga om Ilses framtid. I dag fann han tanken att skicka henne till en pension vida mindre förskräcklig än i går. Hon hade givit honom ett bevis på, att hon satte sig upp även mot honom.

Han gick in i matsalen och därifrån ut på verandan, där hustrun satt vid det dukade frukostbordet och väntade på honom.

— Jag vill säga dig en sak, sade han, eller rättare sagt, meddela dig mitt beslut i fråga om gårdagens samtal — till den första juli skall Ilse i pensionen.

— Du skämtar, sade fru Anne och såg på honom med frågande min.

— Det är mitt allvar, svarade han. Kan du ha allt i ordning till Ilses avresa. Vi ha i dag den tolfte juni?

— Ja, det kan jag, kära Richard — men förlåt att jag säger det, ditt förslag förefaller mig överilat. Kommer du inte att ångra dig? Låt Ilse njuta av de härliga sommarmånaderna här hemma och skicka bort henne först i höst.

— Nej, det blir, som jag sagt — hon anmäles till den första juli.

Några timmar senare återvände Ilse hem till andra frukosten, helt glad i hågen, med upphettade kinder och beströdd med hö.

— Här är jag! utbrast hon. Var jag borta länge? Höet är härligt, pappa! Inte en regndroppe kom på det. Du kommer att ha glädje därav.

— Låt oss inte tala om höet nu, Ilse, svarade herr Macket, utan hör på, vad jag har att säga dig. Och därmed omtalade han sitt beslut för henne.

Om han väntat att hon skulle göra lidelsefulla invändningar, så hade han misstagit sig. Visserligen var hon av överraskning och förfäran nära att få maten i vrångstrupen, men hennes blick ilade över till modern, och hon undertryckte den storm, som rasade inom henne. Till intet pris i världen finge den senare erfara, hur förskräckligt det kändes för henne att lämna hemmet och framför allt fadern, hon som dock säkerligen uppgjort denna plan, ty att pappa — nej! Han hade aldrig lämnat henne ifrån sig!

— Nå, du tiger? sade herr Macket. Du har kanske redan själv insett nödvändigheten av att inhämta kunskaper, mitt barn, ty det är klennt beställt med dem, icke sant?

— Det har jag inte insett! utbrast Ilse. Du har själv sagt mig många gånger, att en flicka inte behöver lära så mycket, att just det alltför ivriga studerandet gör en riktigt dum! Jo, det har du sagt, pappa, men nu säger du helt plötsligt något annat. Nu skall jag bort och sitta på skolbänken mellan andra flickor och plugga, tills jag får riktigt ont i huvudet. Men det är bra — jag vill bort härifrån — jag gläder mig åt att få resa. Ack, om det blott redan vore den första juli!

Hon reste sig hastigt upp, kastade sin smörgås på bordet, sprang ut och upp på sitt rum, och nu först bröto tårarna fram, som hon hitintills med möda återhållit.

Fru Anne hade gärna följt efter flickan; hon förstod vad som försiggick i det unga hjärtat, men hon visste även mycket väl, att Ilse skulle trotsigt avvisa hennes vänliga

ord, så hon stannade kvar och satte sitt hopp till den tid, då Ilses goda hjärta skulle finna vägen till hennes moderliga kärlek.

— — —

De få veckorna till den utsatta dagen gingo hastigt. Fru Anne hade fullt upp att göra med att få Ilses garderob i ordning. Pensionsföreståndarinnan hade med ens svarat på herr Mackets förfrågan och förklarat sig redo att taga emot hans dotter. Samtidigt hade hon skickat med en förteckning över det, som varje pensionselev skulle ha med sig.

Ilse skrattade ironiskt åt de enligt hennes åsikt onyttiga sakerna, och i all synnerhet fann hon förklädena löjliga. Hitintills hade hon ännu aldrig använt ett sådant.

— Dem använder jag ändå inte, mamma, sade hon, så dem skall du inte packa ner.

— Du måste väl foga dig i den allmänna sedvänjan, mitt barn, svarade modern. Och titta på det här blå- och vitrandiga — är det inte en förtjusande prydnad för en liten fröken, som skall hjälpa till i hushållet?

— Men jag kommer inte att hjälpa till i hushållet, svarade Ilse i näsvis ton. Det fattas bara! Ni tro kanske, att jag kommer att arbeta i köket eller städa i rummen? Förklädena använder jag ej — det vill jag ej!

Därmed lämnade hon modern, mot vilken hon hyste formligt agg. Alla de vackra klädningar och underkläder, som modern utvalt åt henne, funno ingen nåd för hennes ögon, och hon lade icke i dagen en gnista intresse för dem.

Hon förklarade för fadern, att hon själv ämnade packa en liten koffert åt sig. Ingen finge hjälpa henne därmed och ingen skulle få veta, vilka skatter hon skulle föra med sig till sitt nya hem.

— Det är en utmärkt idé, sade herr Macket och överraskade strax efteråt sin älskling med en förtjusande liten koffert.

Dagen före sin avresa stängde Ilse in sig på sitt rum och började packa. Men hur! Huller om buller! Först den älskade blusklädningen jämte läderbälte, som slängdes ned i kofferten och trycktes ned, sedan de höga snörkängorna, smutsiga och dammiga såsom de voro, därpå ett gammalt dragspel, på vilket man endast kunde frambringa ett par toner, ett nytt hundhalsband med ett långt koppel, en uppstoppad kanariefågel och allra sist, sedan de underbaraste saker vandrat ned i kofferten, tog hon ett glas, i vilket en lövgroda satt. Det låter nästan otroligt, men även denna skulle packas ned — hon var så van vid det lilla djuret. Hon tog upp en fin, broderad näsduk ur byrålådan, band den över glaset, svepte litet papper omkring, stack hål på båda omhöljerna och stoppade in några flugor.

Att få ned glaset i kofferten var verkligen ett konststycke, som hon dock till sist gick i land med, så att hon kunde låsa kofferten. Först måste hon dock ställa sig på knä på locket. Så låste hon, tog ur nyckeln och fäste den på ett svart snöre, som hon band om halsen.

Efter kvällsvarden gick Ilse ut på gården och företog en rundtur genom stall och ladugård. Svårast av allt föll det sig för henne att taga avsked av hundarna, ty de voro allesammans hennes goda vänner. Dianas valpar avlockade henne bittra tårar.

Bredvid henne stod Johann. Han hade känt lilla fröken från första dagen av hennes liv och avgudade henne. Då han såg henne gråta, runno även några tårar över hans kinder.

— Johann, sade Ilse snyftande, drag försorg om hundarna. Och om du vill göra mig en stor — den sista tjänsten, så tar du Bob — det var en av Dianas valpar — med dig på kuskbocken i morgon, då du skall skjutsa mig till järnvägsstationen — men i smyg. Ingen får veta av, att

jag tar honom med mig. Jag har redan packat ner ett halsband och ett koppel. Men i smyg, Johann — hör du det?

Kusken, som kände sig lycklig över att kunna visa sin kära lilla fröken denna sista väntjänst, smålog finurligt och lovade att dölja Bob så skickligt, att ingen mänsklig varelse skulle märka hunden.

Tidigt följande morgon stod utanför porten vagnen, som skulle föra Ilse bort. Herr Macket följde med henne till W. för att själv överlämna henne åt föreståndarinnan, fröken Raimar. Fru Anne trädde i sista ögonblicket fram till Ilse för att ömt taga avsked av henne, men med trotsig min frigjorde flickan sig ur moderns armar.

— Farväl! sade hon kort och sprang upp i vagnen; inte för allt i världen hade hon velat visa modern, hur svårt och smärtsamt avskedet blev för henne.

Då allt var ombestyrt vid järnvägsstationen och fadern och Ilse tagit plats i kupén, kom Johann fram med Bob under armen och mössan i handen.

— Farväl, fröken Ilse, och lycklig resa, sade han i smått förlägen ton. Hundarna skall jag nog dra försorg om — den saken behöver ni inte vara orolig för. Men den här tar ni väl med er, ty det är inte bra för er att vara alldeles ensam i pensionen.

Ilse jublade av glädje. Hon tog hunden, smekte och klappade den och räckte sedan Johann handen.

— Farväl, sade hon, och tack! Jag gläder mig mycket åt att kunna ta med mig en liten hund.

— Men Ilse, det går inte för sig, invände den häpna överamtmannen. Inte får du ta hundar med dig till institutet. Var förståndig och lämna den tillbaks till Johann.

Men det var inte att tänka på; Ilse var döv för alla föreställningar, och överamtmannen kunde icke förmå sig till att uttala ett maktord.

— — —

Klockan var över tio på kvällen, då de anlände till W., så att Ilse och fadern naturligtvis togo in på ett hotell över natten.

Klockan nio följande morgon stod Ilse färdigklädd framför fadern. Hon tog sig riktigt söt ut i sin grå resklädning och sina nätta kängor. Under den runda, vita halmhatten, som var prydd med en liten bukett vilda blommor och ett svart sammetsband, föllo de bruna lockarna ned. De stora vackra ögonen blickade i dag icke så glatt som eljes, de hade ett ängsligt förväntansfullt uttryck, och det ryckte nervöst omkring munnen.

— Dig felas väl ingenting, lilla Ilse? frågade herr Macket oroligt. Du är så blek — har du sovit illa?

Faderns hjärtliga fråga löste med ens Ilses onaturliga spänning. Hon slog armarna om hans hals och de hittills trotsigt återhållna tårarna bröto fram.

— Men barn, barn, sade herr Macket. Du blir ju inte skild länge från oss. Ett år går fort, och du kommer ju hem på besök till julen. Seså, liten, torka dina tårar. Du får inte vara ledsen. Du skall flitigt skriva brev till oss, och mamma eller jag kommer dagligen att sända dig underrättelser om oss och om allt där hemma på Moosdorf, som intresserar dig. Efter att ha torkat hennes tårar fortsatte han: Men kom nu — vi måste gå.

— Mamma får inte skriva till mig! utbrast Ilse snyftande. Jag vill endast ha brev från dig! Och inte heller får hon läsa mina brev till dig!

— Ilse! tillrättavisade herr Macket. Så får du inte tala. Mamma har dig kär och menar mycket väl med dig!

— Mycket väl! upprepade Ilse i barnslig vrede. Om hon hade mig kär, skulle hon inte förskjuta mig!

— Du vet inte, vad du säger, Ilse! Då du blivit litet äldre, kommer du att inse, vilken stor orätt du i dag gör din mor, och ångra dina fula ord.

— Hon är inte min mor — hon är min styvmor!

— Du är barnslig! sade överamtmannen. Men lägg märke till, att jag aldrig mer vill höra dig fälla dylika yttranden. Därigenom sårar du mig! Men kom nu, mitt barn, fortsatte han i mildare ton.

Hon tog hunden på armen och gjorde min av att följa med fadern.

— Lämna den kvar här, sade fadern. Först skola vi fråga föreståndarinnan, om du får ta den med dig.

— Då följer inte jag heller med, förklarade Ilse med största bestämdhet. Utan Bob stannar jag inte på några villkor kvar i pensionen.

Macket gav efter för hennes egensinne, av fruktan för nya tårar, men Ilses motstånd var honom i högsta grad pinsamt. Vad skulle fröken Raimar tänka!

En kvarts timme senare stego far och dotter uppför yttertrappan till ett ståtligt tvåvåningshus, som låg mitt i grönskan framför stadsporten. Ilse, som långsamt följde efter fadern, ryckte ofrivilligt till, då ringningen ekade i huset.

Porten öppnades genast av en tjänstflicka, som anmälde de besökande och förde dem in i föreståndarinnans mottagningsrum.

För att komma dit måste de passera genom vestibulen och en lång korridor, från vilken två utgångar ledde till en stor, vacker trädgård. Som det var just under frukostrasten, syntes överallt stora och små flickor. De tystnade, då de varseblevo den nya eleven, som de visste skulle anlända i dag, och allas blickar riktades på Ilse, som helt plötsligt kände sig helt beklämd. Det föreföll henne, som om hon hört ett svagt fnittrande bakom sig, så hon kände sig riktigt glad, då dörren till mottagningsrummet föll igen efter henne. Än så länge fanns det ingen där inne.